

Hová tűnhetett Pippi Néni?

Pippi kislányként is zabolátlan, sokszor nevetlen, szabadelvű, játékos, kalandkedvelő, a barátaiért, az állatokért, az igazságért kiálló személyiség volt.

Ezek a tulajdonságai valószínűleg felnőtt korában is jellemezték, felnőtté válásának a csoportban történő megbeszélése során arra a következtetésre jutottunk, hogy feltételezzük: Pippi néni nem szeretett volna beilleszkedni egy számára tartalmatlan, csak keretekkel, korlátokkal teli világba. Ezért úgy gondoltuk, hogy inkább kialakított magának egy sajátos, egyedi, ámde mások által is szerethető világot, amelyben az olyan emberi értékek, mint a barátság, empátia, közösség, együttműködés, természetközelség, szabadság, szociális készségek, elsődleges szerephez jutnak.

Így jutottunk el ahhoz a gondolathoz, hogy megőrizzük benne a gyermeki

énjének alaptulajdonságait, figyelembe vesszük a legfontosabb értékeit, s ezekhez formáljuk a felnőtt, s idősödő Pippi néni karakterét.

Úgy gondolta a csoport, hogy Pippiben számukra az egyik legfontosabb, legirigylésre méltóbb képesség az volt, hogy gyerekként is képes volt önálló életre, s hogy mindent a maga különleges nézőpontjából látott. Ráadásul minden élethelyzetből tanult valamit, leszűrt tanulságokat a maga számára, ezért megállapodtak abban, hogy Pippi, sok-sok fiatalkori kalandja után úgy döntött: szeretne visszatérni szülőföldjére,

Svédországba, s ott, egy tengerparti apró falucskában létrehozott egy úgynevezett „PipPitér” nevű, iskolához hasonló létesítményt, ahol olyan

gyerekeket fogadott be, akiket eldobtak a szülei, vagy nem tudták felnevelni

őket. Ezeknek a gyerekeknek-akik hozzá hasonlóan egyedül próbáltak talpon maradni, vagy állami gondozásba, gyermekotthonba kerültek volna-teremtett olyan életlehetőséget, amelyben biztonságban, a közösség megtartó erejével tanulhattak meg mindent, amivel később az önálló életre alkalmassá váltak.

Mindezt persze nem a szokásos iskolai módon és eszközökkel: szorzótábla biflázás, kötelező ének-és olvasástanulás módszerével, hanem amolyan fifikás, vidám, felhőtlen Pippis módszerekkel. Megtanultak sütni, főzni, állatokkal bánni, növényeket termesztetni, megszerelni, ami

elromlott, tetőre mászni, kéményt tisztítani, és egyéb hasznos „haszontalanságot” végrehajtani- mindenestre mindent jókedvvel, derűvel, s a Pippi-féle életvidámsággal.

A PipPitér-ben befogadtak kóbor kutyákat, macskákat, pöttyös, csíkos, és mintanélküli lovakat, kidobott kis-és nagyállatokat, az állami iskolában

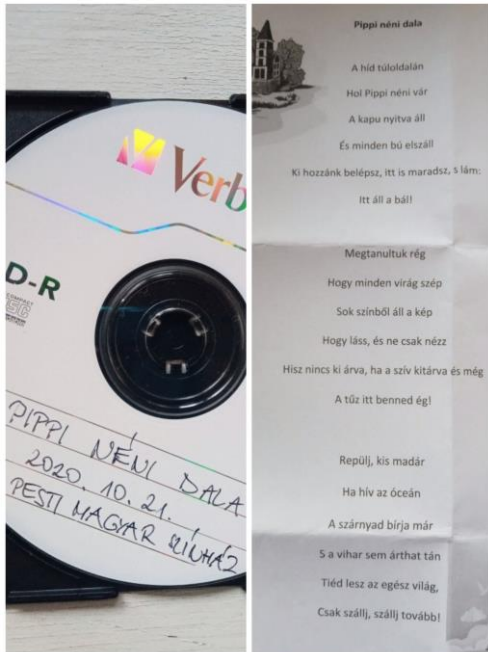
megcsömörlött pedagógusokat, kreatív, munkanélküli művészeket; s békében és jókedvben éltek együtt mindannyian.

Egy idő után már nemcsak árva gyerekek befogadópelye volt a PipPitér, jöttek olyan szülők is, akik az itt folyó munkát, életkedvet, motivációt, tanulást jobbnak tartották a szokványos iskolai formánál.

Teltek-múltak az évek, s a PipPitér gyerekei is felnőttek, és akadtak páran, akik folytatni kívánták Pippi néni-aki ekkor már idős néni lett-nevelési/ tanulási módszereit, s újabb PipPitéreket nyitottak a világ különböző pontjain.

S évente egyszer, Pippi néni születésnapján a világ minden pontjáról összegyűlnek a volt tanítványok, a PipPiterek gyerekei és az összes állat, és hatalmas jókedvűtől aznap hangos a tengerparti kis falu.

A kicsik projektjében 2 csoportra oszlott a társaság: egyrészt voltak, akik rajzban szerették volna bemutatni a PipPitér hétköznapijait, környezetét, illetve a csapat másik fele az egyik tanítvány édesapjának segítségét kérte egy találó, kifejező zene és dalszöveg írásához, amit az apával együtt, közösen találtak ki, s amelyben dallal szerették volna kifejezni az általuk kitalált Pippi néni munkáját, emberi értékeit, életének helyszínét.

